

Magyar Királyi Folyamórség

A folyamórök kemény fiúk voltak. Olyan majdnem katonák. 1938-ben jött el az ő idejük, amikor hivatalosan is honvédeké váltak. Jani bátyja matrózinges fotója már azóta oda volt tűzve a vitrin tolóajtaja mögé, hogy a nagyapám az eszét tudta. Nem az ő nagybátyja volt, hanem a nagyanyámé, de gyakran megfordultak egymás otthonában – csak három ház választotta el a két egyforma parasztházat. Jani bátyja minden alkalommal elkényeztette nagyanyámat, amikor hazajött a faluba. Szalagot hozott neki, meg cukorkát a városból. A gyerekek megtanulták az összes várost a Duna mentén, és azokat skandálták, valahányszor újra elment. A dédapám hordta ki szekéren a vasútra. 1943-ban volt utoljára itthon. Izgatottan mesélte, hogy innen egyenesen a DEBRECEN nevű őrnaszádra megy. Amikor azt kilőtték a szovjetek, egy másikra került, és egészen Linzig elhajóztak. Jani bátyja onnan már nem talált haza. 1945-ben nyilvánították eltűntnek. Bár a kredencek cserélődtek, a Jani bátyja fotója mindig ott maradt a kredenc vitrin tolóajtájába tűzve.